

„Hvordan det gaar?“ sagde Dyr lægen og rettede sig med en brat Bevægelse, som om han havde mest Lyst til at frigøre sig for den andens Venskabsytringer. „Skidt naturligvis! Hvordan skulde det vel ellers gaa?“

„Ja, saadan maa des værre ogsaa vi Forretningsfolk klage. Overalt Flovhed i Omsætningen og Nedgang i Priserne! Hvad skal det blive til? . . . Jeg sagde det netop til min Kone forleden. Hvor det er kedeligt, sagde jeg, at man altid skal være nødt til at handle mod kontant. Hvor ganske anderledes behageligt er det ikke for en Købmand, naar han kan tilbyde sine Kunder lette Afviklingsvilkår. Jeg vil nu slet ikke tale om den Glæde, man vilde kunne have af at hjælpe gamle Venner og gode Kunder i en øjeblikkelig Forlegenhed, i det hele hjælpe med Daad som med Raad, hvor der trænges. Men hvad skal man gøre, naar man selv har ondt ved at svare hver sit? Jeg véd saamænd i Øjeblikket slet ikke, hvor jeg skal faa Midler fra til at klare mig i næste Termin. Det er virkelig haardt, kan De tro, naar man er kommen i min Alder, og har henvædt tyve Aars — jeg tør sige hæderlige — Anstrengelser at se tilbage paa. Jeg er i Øjeblikket aldeles blottet, aldeles blottet!“